

Τὴν «γραμματικὴν» πολλοὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐπειράθησαν νὰ συντάξωσιν ἐπὶ τὸ μεθοδικώτερον, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Νεόφυτος ὁ Κασοκαλυβίτης. Ἑλληνικὰ δὲ ἡ πολὺ-γλωσσα λεξικά ἐξέδωκαν ὁ Βλάχος, ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου, ὁ Βωνδότης, ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Βενετία Ἑλληνικοῦ τυπογραφείου.

Μνείας ἄξια, μεταξὺ ἄλλων, συγγράμματα τῶν χρόνων τούτων εἰσὶ, τοῦ Ι. Στάνου «Ἱστορία τοῦ Βυζαντίου, τοῦ Ἰωσ. Μοισιόδακος «Γεωγραφία Μαθηματικὴ», Ἀνθίμου τοῦ Ἱεροσολύμων «Διάλογοι κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Κοπερνίκου», Χριστοδοῦλου τοῦ ἐξ Ἀκαρνανίας «Πραγματεία περὶ φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς».

2. ΠΟΙΗΤΑΙ

Ὅτε πολιτικαὶ συμφοραὶ ἐπέφερον παρὰ τοῖς Ἑλλησι τὴν κατάπτωσιν τῆς φιλολογίας, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐκλίπη πρὸ πάντων τὸ τρυφερώτερον αὐτῆς προϊόν, ἡ ποίησις. Καὶ οἱ μὲν ἐπιμελῆ καλλιέργειαν ἀπαιτοῦντες κλάδοι αὐτῆς ἐντελῶς ἠφανίσθησαν· ἀλλ' ἡ εὐγενὴς ρίζα, ἐν Ἑλ-